

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Fabium annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

herba aurem Parthenium, vel Perdicium, fuit Pericli ab ea demonstrata Vide Plinium lib. 22 cap. 17.

Ibid. *Phidias signum Minerva aureum fecit*] χρυσῶν ἔδος. Nam & Pollux videtur testari initio lib. 1. & testantur Eustathius, Hesychius, Varinus, alique, ἔδος interdum esse ἀργύρεα. atque ita in Aristide Plutarchus videtur de Minerva Plataica, ἔδος ἔσπος. In Coriolano, de fortuna muliebri, pro Pulvinari, quæ diis facta passim à Livio & aliis commemorantur, posuisse videtur. & quod hic ἔδος, id post de Phidias calamitate, ἀργύρεα dicitur.

161. c. *Vi Plato ait*] In Phadro & Gorgia. Locus Thucydidis est lib. 2.

162. h. *Ceterum hac abhorrebant omnia ab Anaxagora sapientia*] Sensus non est obscurus, sed mutilus in Græco locus, non varius.

Ibid. c. *Ibi Anaxagoram aperto capite*] Xyl. vertit, *Tum Anaxagoram reducenda veste &c.* Annotatque: ὄγκυλον φέρμενον: ut ante σὺν καλοῦ μύθου, Velato corpore. Lapsus Expirantem verterat.

163. a. *Tolmidem Tolmai*] Is enim in Laconicam incurfiones fecerat, Cephalentiam occuparat: & rebus satis prospere succedentibus, tandem ad Coroneam fuit à Bœotis maxima Atheniensium clade victus & cæsus cum exercitu. Diodorus lib. 11. fine, & 12. initio fere. Meminit Thucyd. lib. 1.

164. c. *Mox Megarensis ad arma nuntiatum est inisse*] ἀπὸ τῶν Μεγαρέων ὁ κτελεσθεὶς. Legendum arbitror ὁ κτελεσθεὶς, Bellum mouere defecisse. Lapsus uerso sensu, *Megarensis ciuitate exaetos*: quasi vero ὁ κτελεσθεὶς, passiva quæuis inclinatione, id significet. Thucydides hac de re loquens lib. 1. Megarenses ait Corinthiis, Sicyoniis, & Epidauriis adscitis, ab Atheniensibus defecisse, praesidiumque eorum obtinuisse. ut videas quam recte Lapsus intellexerit, aut quam de re sollicitus fuerit. Et quidem paulo post iterum dixit Plutarchus eodem modo, αἰς ὅσον οὐδέπω Πελοποννησίων ὁ κτελεσθεὶς μίαν πρὸς αὐτοῖς.

165. c. *Fœminasque ad audiendam eam duxerunt familiares*] Xyl. vertit, *Et mulieres ad eam audiendam mittere solebant propinqui aut parentes.* Et Annotat: Locus in Græco est ruancus, diuinaui igitur.

Ibid. e. *De quo in Demis Eupolis*] Δημοσίου. Lego Δήμοις: sic ut & supra citatur hæc comedia, & apud Athenæum aliquoties. Lapsus errorem Græci codicis retinuit. Vbi est Pyronides, fuit haud dubie Myronides. Paulo post, de Phocæa Phocensem fecit Lapsus: de Æolica Parnasiam scilicet.

Ibid. f. *Precibus adductum Asp. su. Periclem suffisse*] Thu. lib. 1. Cr.

167. d. *Quando an ues, ungi minus tibi conuenit*] Xyl. vertit, *Ne corpus unguentis an ues tuum linas.* Annotatque: Ne hic quidem quicquam nisi coniecturam artuli. Exstimauit autem sensum huius Archilochii carminis esse: non esse mulieri, iam prouectæ præsertim ætatis, de rebus gestis & administratione reipub. iudicandum aut disputandum. Hoc modo alii etiam versus Homericos usurparunt. Fuisse autem iam tum vetulam Elpinicem, & ex temporum ratione, & ex Plutarchi loco, ubi de eius pro fratre apud Periclem deprecatione dixit, liquet: & Horatius quidem haud ab simili modo vetulam quandam reprehendit, 3. Od. 15.

168. a. *Hocce ver sus Aristophanis*] Extant in Acharnensibus. Ibidem diserte commemoratur decretum in Megarenses factum de quo pulchram historiam habet Gellius libr. 6. cap. 10. C. tat & Athenæus libro 13. eisdem versus: quo ex loco apparet, non duas Aspasia (id quod Aristophanis commentator, & eum sequutus Suidas tradunt) raptas fuisse: sed duo scorta; quæ ab Aspasia, nempe Lena, quæ istus causa alebantur. Nam in Græco Ἀσπασίας, ambiguum est, quum & genitius singularis & accusatiuus pluralis esse possit. Sed id posterius loco non conuenit admodum, quum Plutarchus (ut & in Aristophane Florentino est) πύρρα scripserit duali numero, cui male cohæret plurale Ἀσπασίας. Neque tamen non annotaui huiusmodi apud Homerum & alios multa exempla: sed (ne quid aliud dicam) ἡ εἰσοφάειον hoc non est. & vero Athenæus Ἀσπασίας πύρρας legit, ubi prius genitium singulari esse, ipse etiam intellexit. Postremum verum arbitror à Plutarchiano librario omissum: addidi ex Aristophane, sicut & Lapsus:

169. d. *Violata religionis*] ἀσεβείας: Lapsus, *lenocinii*, nescio quid sequutus. Est quidem & apud Athenæum in h. c. historia γραφή ἀσεβείας: & lenocinii crimen auctuarii loco prior accessisse, Plutarchi verba palam demonstrant.

Ibid. e. *Apud Prytanias*] Senatus Atheniensis ex quingentis personis constabat. decem enim erant Athenis tribus: ex his qui n. quaginta electi, senatum quingentum virorum constituebant. Ex hoc senatu quinquaginta unus tribus (ut ordo ferebat) viri, decimam anni lunaris partem omnia senatus munera obibant: hæc est, per dies xxxv. tum alii, atque deinceps alii, decem, ut singulis annis per omnes tribus circumiret ea administratio, quum quidem quatuor reliqui dies (nā annus lunaris cccxliiii. diebus constabat) in quatuor tribus singuli distribuenterentur. Et in quinquaginta, quibus tum forte tempus illud administrationis obtigisset, prytanias vocabantur. Hæc fere ex Suida. Morem vero ab ara iudicium ferendi, etiam supra in Themistocle commemorauit, ubi de honore eî à Græcis ob victoriam Salaminiam habito scripsit. Iuratum & quasi sacrum iudicium intelligi debere, ibi dixi.

170. a. *Iusserunt iis piaculum eiicere.*] Locus Thucydidis est lib. 1. Intelligitur autem Cylonium piaculum, de quo extat & in Solone Plutarchi historia. Porro autem Periclis mater à Megacle Alcæonidis F. genus traheret, qui eius facinoris auctor fuit, id supra est demonstratum.

Ibid. d. *Cur ferre Satyrum rex, &c.*] Versus mei sunt anapæstici, trimetri, acatalectici, excepto ultimo qui est catalecticus. Sicubi non satisfacere lectori, sciat me ne mihi quidem ipsi satisfacere: sunt enim Græci versus obscurissimi. Teletem videtur innuere hominem timidum: sed de quo nihil comperit habeam. Bipennes sermonum ad vim dicendi referuntur: nisi fallor. quo modo Demosthenes Phocionem solebat suorum κοπιῶν sermonum nominare, quod quæ ipse proposuisset, ea Phocion breui, sed vehementi oratione refutaret, ac quasi diffunderet.

172. e. *Qui venditi sunt*] ἐπαράσται. Sed profecto mihi locus hic suspectus est. neque, tum præsertim, venditos, sed numero ciuium eos exclusos (spurius existimauerim).

173. d. *Dum locum quem incolere deos aiunt*] Locus est lib. 6. Vlyssæ Homericæ, ad quem hic alluditur.

IN PLVT. FABIVM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

Q Fabius Maximus quo vixerit tempore, non est obscurum: nihil enim bello Punico secundo, quod & Annibalicum dicitur, notius est atque insignius. Liuius libro 30. ostendit mortuum duobus Seruiliis Coss. anno V. C. DLI.

174. a. *Ex nympa memorant &c.*] Initio statim Guarinus impingit, quum Fabium Maximum nymphe filium facit: neque animadu. ruit loqui autorem de Fabio qui ex Hercule & vel nympa vel Latina muliere natus Fabiæ stirpis autor fuerit.

Ibid. b. *Quia fossis feras capiebant*] Quis huius etymii sit autor, non scio. Sane probabilius est quod habet S. x. Pompeii, Fabios antiquitus Fouos dictos, quod princeps eius gentis ex a natus sit cum qua Hercules in fouea concubuit: vel quod primus ostenderit quemadmodum vrsi & lupi foueis caperentur.

Ibid. *ARutiliano*] Xyl. vertit, à Fabio Rullo: atque hæc in eum locum annotat: Ρυλάου est in Græco. Itaque Guarinus Rylum finxit. Ego sequutus sum Plutarchum, apud quem in Pompeio, ubi de Maximi & Magni cognomentis disputatur, Ρούμου recte legitur pro eo quod hic est mendose Ρυλάου. Historia est apud Liuium in fine libri noni. Neque sum nescius, quem Plutarchus Rullum dixit, eum apud alios Rullianum: apud quosdam: sed vitiose, puto, (tamen si hic correctorem Guariniana translationis videatur Amiotus sequutus) Rutilianum legi. Sed (ut dixi) Plutarchi hos locos ego sequor.

Ibid. c. *Quam securitatem alii rebantur.*] Xyl. vertit, *Non socordem se.* Annotatque: In Græco est ἐυπραγία, quod non sane video quid hic loci habeat. Vtique ἀπραγία, aut δυπραγία, aut ἀπραγία, trallem. Quæ de Oratione Fabii sequuntur, omnia sunt peruersa à Guarino.

Ibid. c. De Liguribus] *Διόων*. Sed est legendum *Διόων*, quod & inter res sententur, & historia docet. Simile mendum erat in Pertinace Xiphilini, & in aliis locis.

175. d. *Adhuc primum nuntium cladi prætor Pomponius*] Verque enim confut ad bellum exierat: itaque prætor munus conulare suffinebat more maiorum, cuius & alii meminerunt, & Cie. lib. 10. epist. ad Plancum.

Ibid. e. M. *Munus*] Hic est in Græco *Μονή*, & pro *Μονή* *Μονή*, pro *Μονή*. Marcum & Liu. constanter vocat.

176. b. *Votum diis immortalibus quodeo anno ver attulisset ex capris, &c.*] Hic vnus est deus locis qui interpreti susceptum muneris sculo scrupulos iniiciant, & caputque scabere & vngues rodere iubeant. Faciamus saltem quod possumus. Votum hoc sceturæ, alias Ver sicrum appellatur Liiuo. vt in hac ipsa historia, lib. 22. & alibi. & libro 34. Ver factum videri, quod natum esset inter Kalend. Martias & pridie Kal. Martias. Ita Nonius quoque & Festus: iam quod ad summam pecuniæ eius quæ in ludos votos impendenda statuitur, attinet, Guarini versionem omitto: quam Budæus, hunc ipsum locum libro præstantissimi De arte operis tertio tractans, eo nomine reprehendit quod *τεττακίον* tertiam partem verterit. Ego (quod saluo Budæi honore dixerim) ambigue magis quàm false vertisse Guarinum censeo: quod non addiderit quo ea tertia pars respiciat: hoc est, totius summa (vti Budæus accepit: ideoque improbat) an vero denarii tertiam partem significet *τεττακίον*. Ac tamen si recte Budæus ex Plutarcho ostendere videatur, posterius hoc esse intelligendum: eadem tamen ambiguitas restabit, si pro tertia parte reposueris trientem.

Nam & triens de totius summa tertia parte tam intelligi potest quam de triente denarii. Ego addito vno vocabulo eam declinaui. Alioqui Plutarchi interpretibus allucinari, & omnes rationes conturbare in vertendis pecuniæ summis, nouum non est: idque nos annotare non semel coacti sumus. Restant tamen alii adhuc scrupuli. Plutarchi summa inter se quadrabunt si illud *σησπην* non per sestertios nummos, sed per sestertia (sestertia quum dicantur, milleni sestertii nummi intelligi debent: hoc est libra seu minæ sestertia, vel millia æris, duo cum dimidio: qua de re alibi) exponas: id quod ipse feci, casuum mutatione ambiguitatem euitans, quæ in Græco apparet. Nisi quis inde solui dubium dicat quod *σησπην* tanquam maior summa, ante *δωακίον*, vt minorem, posita est. Vnum (ita dicere liceat docendi causa) sestertia, ducentos & quinquaginta denarios, seu, quod idem est, drachmas valet. ergo 333. sestertia, erunt 83250. denarii. Adde iam his 333. denarios, & trientem, (hoc est, duos obolos, seu vnum scrupulum, drachma enim tres scrupulos, scrupulus duos obolos continet) erit summa denarium 8358½, ad vnguem ita à Plutarcho annotata. quam & ipse eodem modo expressi, solitus alias Latinum morem in summis pecuniæ concipiendis seruare. Sed hic omnino ad ternarii numeri mysterium erat respiciendum, (id quod & ex Liiuo apparet, vti mox dicam) cum quo nihil admodum commune erit summa huic, si omnia vel ad denarios vel ad sestertios nummos redigantur. Enimvero Plutarchi summa cum Liiuiana minime conuenit. Eiusdem inquit, rei causa ludi magni voti æris 600000. millibus; triente. Hic operam & sententiam doctissimi Sigoni desidero, qui infinitos Liiuolos restituit. Nam mihi non minus quam ante me Budæo, locus est suspectus. Budæi quidem emendatio scita esset, eo quod præclare mysterium ternarii continet, (sic autem suspicatur legendum: 600000. millibus 600000. assibus triente) si vel cum Plutarcho conueniret, vel aliqua auctoritate scriptoris aut codicum confirmaretur. Itaque eam in medio relinquam. In ea qua extat Liiuiana summa, si locus sit integer, quæso quid sibi vult triente? non est enim minus Guariniano illo ambiguum, quum aut ad totam summam, aut ad mille æris, aut (quod vix fieri possit) loco non manco) ad allem referendum videatur. Sed agendum (quando in hac ita ceterationem ingressi sumus, neque nobis indignam, neque lectori, opinor, φιλομαθῶς inuicendam) Plutarchi summam ad millia æris reuocemus, vt quid intersit videamus: quo nihil est expeditius. Nam sestertia cum millibus æris collocata, proportionem constituunt sesquiterciam seu sestertiam, qualis est quinari ad binarium: eo quod in vno sestertio nummo insunt duo asses & semis. Itaque totum mysterium ternarii iacebit. Et vt maxime credo id (600000. assibus) Liiuianæ summa inferendum, ita neque hac tamen neque vlla (quam ipse videam) alia ratione

Plutarchi cum Liiuo summa componetur. Restat vt aut alios sequuntur autores Plutarchum dicamus, aut lapsum in Liiuiana summa vertenda: hoc est ignorasse quid inter millia æris & sestertia differret. quorum alterum in eam difficultatem incidit, quod haud facile tum temporis summas per sestertia conceptas fuisse credi potest: alterum dicere, hominis est impudentis, ac de Plutarchi eruditione finistre iudicantis, quis sane in Camillo satis demonstrat (vt alia loca præteream) scire se quid assis, mille æris, denariusque essent. Itaque *ἐπιχοῖ*: & hortor doctiores, vt, siquid habent, promant: mea candide protuli. Porro autem Liiuus magnos ludos votos fuisse scribit, noster *θῆας μόνον καὶ καὶ θυμυλικὰς*. quæ ego Spectacula & musica certamina verti, quod non putem magnis ludis hæc quadrare. Scenicos fortasse licuit vertere, (de quibus Liiuus præclare initio septimi) quum in Sylla etiã *θυμυλικὰ* pro scenico pulpito vsurparit, atque etiã alii ita sumi testentur. Neque tamen peccasse me in vertendo ne sic quidem arbitror, quando etiam Terentius suam artem, Musicam vocat. Hoc ipsum argumentum esse possit, Plutarchum non ex Liiuo sua descripsisse. De ternario hic disputate nihil attinet. Hæc Xylander. Cruserius quum vertisset *Simul ludi magni voti. 600000. millibus nummum & 600000. denarius triente*. Ita (inquit) locus est emendandus, alioqui non constabit sibi metipse Plutarchus.

178. d. *Cuius rei autor & fux Metellus præcipua fuit.*] Xyl. vertit, *Instinctu maxime Metellii*. Annotatque *Μεττίου* in Græco constanter est, interpretes Metellum ex Liiuianis libris supposuerunt. Ego Sigonium laudo, qui Metilium legi debere monuit.

180. a. *Comprobauitque Philosophorum placitum*] Sententiam valde elegantem non recte extulit Guarinus. Est autem germana Menandri ei versiculo noto, & quo apud Lucianum Iouem consolatur Mercurius, *Οὐδὲν πεπρωτὰ δένον αὐ μὴ ἀεσοπιῶν*. Nil passus es mali, si dissimulaueris.

181. a. *Tum percusso femore*] Gestus est grauitè indolentium & indignantium: vt apud Homerum de Matte (si recte memini) sibi necem comperiente, *καὶ αὐτὸς πεπρωτὸς μηρῶν*. Sic & in vita Pompeii de piratis, qui metuere se ob captum Romanum sibi simularent, *πέπερωτὸς ἐπιπρωτῶν*. & de Pompeio legis Maniliæ nuntium accipiente, *ὄφρωτὸς λέγειται σωμαχάγειν, καὶ πεπρωτὸν πατάζειν*. Pro eo Cicero Frontem ferite videretur dixisse, ad Atticum lib. 1. & notus est locus Ciceronis pro Q. Gellio, vbi M. Calidius ei atrociam crimina obicientem ita redarguit. Nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, non femur: pedis, quod minimum est, nulla suppositio. Ex Ciceronis Bruto, & Quotiliano lib. 11. cap. De pronuntiatione.

Ibid. d. *Quum signa tolli imperasset, deperit ἀπαδου* lego cum interprete, *ἀπῆται*: quod nihil valet.

182. a. *Quorum primi Fabii artibus*] Non sunt hæc de alterius anni consulibus intelligenda: sed de Cn. Seruilio, & M. Attilio qui in C. Flamini locum successit post Fabii dictaturam, reliquum anni consulatum gessit. Hoc ex Liiuo, Appiani Alexandrini Annibali & ratione temporum liquet: obiterque monendum duxi ne quis secus accipiens scrupulum sibi ipse iniiceret.

Ibid. c. *Eo quod iudicio publico damnato lis aestimata fuerat.*] L. Æmilius Paulus cum M. Liiuo Salinatore consul annis ante tribus fuerat, & damnatione collega & sua prope ambustus euaserat. Liiuus lib. 12. Apparet autem ex Frontini lib. 4. ob prædam non æqualiter militibus diuisam id iudicium factum.

183. d. *Qui historias fufius prodiderunt*] *δὲ διδοῦναι ἱστορίας*: id est, eas in quibus non capita tantum rerum, sed singula ordine & accurate exponuntur. Guarinus peregrino sane sensu, Peregrinas dixit.

184. a. *Barcam Pœnum*, Liiuus habet Maharbalem. Cr.

185. a. *ἀγέρωχος*] Frequens apud Homerum epitheton. vt Iliad. 9. *ῥ' ὀδὸν ἀγέρωχον* & in decimo, *Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι*. Ibi Scholiastes, *ἀγέρωχοι, ἀγέρωχοι, ἀγέρωχοι*. ἢ ὅτι δηλοῦν ἡλικίαι τοῖς ἀγέρωχοις, καὶ ἀγέρωχοι, ὡς τὸ ἀγέρωχοι αὐτοῖς ὅτι τὸ ἄγέρωχοι ὄχθῃ. quod ipsum inter alias explicationes etiam Eustathius recepit. Id sequutus sum, vt huc maxime quadrans. Est & apud Ioannem Zezem in Alpha Chil. 1x. 257.

Ibid. d. *Blande agendo censeba*] De Fabii lenitate in corrigendis delictis, Valet. Max. lib. 7. cap. 3. Cr.

186. a *Piros sylvestres*] ἀγροδάκ. Est autem, ἀγροδάκ, Pirafter, cui opponitur ἀμύος, Pirus, hoc loco, vt & alias & apud Stephanum in *Ἀπία*. Amiorus Guarini errorem sequutus est, qui malum male vertit.

Ibid. c. *Tarento hac ratione potitus est*] Docet & Liuius quomodo Tarentum receperit. Dec. 3. lib. 7. Cr.

187. d. *Atque in his quidem longe videtur*] Contra de his Liuius. Cr.

Ibid. e. M. *Liuius, quo praefecto Tarentum Annibali proditum fuerat*] Λίβυος est in Graeco. Lucius: quod quum sit praenomen, quis non videat mendum esse? Sed M. Liuius Salinator hic indicatur. estque haec res non ex historicis modo, sed & Ciceronis Catone maiore notissima, vt miser Guarinum non animaduertit.

Ibid. *Redens hic Fabius*] Cicero De oratore lib. 2. de ridiculis. Cr.

Ibid. f. *Fabio pop. Rom.*] Liu. Dec. 3. lib. 7. Cr.

188. b. *F. bu proauum*] Q. Fabium Rullum (vt supra dixi) Maximum quinquies consulem fuisse, ex Liuius etiam patet: sicut & de tribus eius triumphis constat. Filio autem Gurgiti legatus fuit bello Samnitico: Liuius lib. 11. alii. Quod de triumpho hoc scribitur, est etiam apud Valerium lib. 5. cap. 7.

189. c. *Non attigit viuum ex b.*] Valer. Max. libro 1. cap. 2. Cr.

189. f. *Præter veru minutum ferreum*] Obeliscus Latine significat Paruum veru, seu (vt Plinius loquitur) Veruculum.

Fuisse pauperrimum, & delectatum sua paupertate Epaminondam, multis autoribus traditum est: sed nullam, vno excepto veruculo, in domo eius fuisse suppellectilem, credere durum est & vt puto, stultum. Itaque obeliscum non conuerti, sed Graecam vocem reliqui, qua alio significato videntur etiam Latini. Hic ego ferreum nomisma minimi pretii intelligo, & facile meam sententiam videor tueri posse Plutarchi ipsius testimonio, cuius ex vita Lyfandri verba apponam: κινδυνεύει δὲ τὸ πᾶμπαν ἀρχαῖον οὕτως ἔχειν, ὁβελίσκοις χρῆμα ἴσως νομισμασι σιδηροῖς, οἷον δὲ χαλκοῖς, ἀφ' ὧν ἀπολαμβάνεται πλῆθος ἐπὶ νῦν ἑστὸν κερματίων ὀβολοῖς καλεῖσθαι.

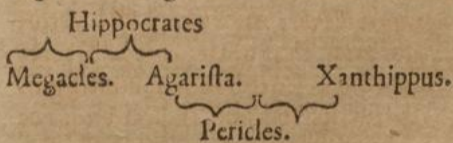
190. d. *Nam ipsam quidem Capuam Fuluius & Appius consules subuigauerunt*] οἱ ἀπὲι προέειπον: scribendum Φούλιον. Sed Guarinus mendum sequutus est, historiae contrarium: eumque Amiorus. Capuam a Q. Fulvio Flacco & Appio Claudio proconsulibus, id est, qui superiori anno consules eam obsederant, receptam esse, cum omnes historici, tum praecipue Liuius lib. 26. demonstrat.

191. c. *Ad sex talenta*] Captiuorum quos sua pecunia redemerit Fabius, numerum Plutarchus supra retulit c c x l. Liuius v 11. addit. Redemptos singulos c c l. denariis, inter eos conuenit. ita fiet vt praecise decem talenta impensa sint pro eis, si Plutarchianum numerum tenemus: non sex tantum, quod hic mendose fortassis legitur. quippe sexaginta librae, seu pondo, seu minae, hoc est sex denariorum millia, talentum vnum constituunt, vt alibi ostensum est.

IN PLVT. ALCIBIADEM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii interpretum.

Bellum Peloponnesiacum qui scit quo tempore fuerit, is qua aetate vignerit Alcibiades, facile intelliget. Ceterum vel hic liber ostendit sit quam incommodum sit & difficile eorum consilium qui non de nouo verti, (quod ipsi actum agere vocant) sed castigari modo vitas Plutarchi Latinas volunt. Equidem operam ludet qui id conabitur. tamen conatum esse scio hoc vnum atque alterum: qui quid effecerint, iudex sincerus & diligens aestimet. Certe plerumque transmissio camelo, culex in cribro deprehensus haesit: hoc est, maximis & perniciosis erroribus praeteritis, leuicula quaedam annotationes, officio se probe functos crediderunt. Quod vt verum est, ita in neminis dico contumeliam. scio enim non omnium esse idem studium, neque omnes qui interpretandi munus, aut repugandi autores sibi sumunt, tanta sollicitudine eo in opere versandum sibi opinari. Alcibiades Plutarchi nondum est (quod sciam) Latine redditus. Quod enim extat, paraphrasis videtur, si cum sensu auctoris congrueret: videturque is interpretes nihil pensi habuisse dum suam (si diis placet) eloquentiam ostentaret. id quod magna cum iniuria Plutarchi fecit, eius verba plerumque peruertendo, & sapissime aliena ineptaque de suo intermiscendo. Nos id praecipuis in locis ostendemus, maleque tractato libro lucem pro virili auxiliumque feremus. Et initio statim Euryfacis mentionem Donatus omisit, non recte. Hunc filium Aiakis Telamonii fuisse, notum est vel ex Sophocle. Alcmaeonidem vero Dinomacha genitum ne somniauit quidem Plutarchus: hoc dixit, Dinomacham Megacis filiam, Alcmaeonidarum stirpe procreatam, Alcibiadis matrem fuisse. Verba in Graeco sunt planissima: vt quae monstrorum causa fuerit, ne suspicari quidem possim. Ceterum Alcmaeonidarum nobilis erat gens Athenis, originem a Nelei posteris trahens, nimirum Alcmaeone Silli E. Thrasymedis N. qui, quum eum Herculis posterum in Peloponnesum reuersi Messena & auito regno eiecissent, Athenas profectus, isti profapiae nomen & originem dedit. Autor in Aegolicis Pausanias. Mentio horum haud ignobilis est etiam in Herodotea Terpsichora & Eratone. Meminit huius familiae etiam interpretes Aristophanis, *νεφελη* in Nubes. Quin & apud Plutarchum in Solone Megacles Alcmaeonis F. & Alcmaeonida, optimatam contra Pisistratum partes fouentes referuntur. Megaclem Andocides *ἐπὶ κατ' Ἀλκιβιάδου*, sicut & patrem Cliniae, Alcibiadem ostracismo iustos solum vertere refert. Demosthenes in oratione aduersus Midiam, paternum Alcibiadis genus ad Alcmaeonidas maternum ad Hipponicum refert: & de utroque sunt ibi annotata quaedam ab Vlpiano. Plutarchus alios sequi auto-

res maluit, atque in primis Isocratem. Is enim in oratione *ἀπὲι ζεύξε*, palam ita scribit sub persona filii Alcibiadis, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ ἀπὲις μὲν αἰδρωτῶν Εὐρυσακιδῶν, ὄντων ἐν γένεσσι ἐξ αἰσῆς τῆς ἐπανουμίας ῥέδρον γένουσι, ἀπὲις γυναικῶν δὲ Ἀλκμαεωνιδῶν. & quae sequuntur de eius gentis in rempublicam officiis, quae sunt etiam apud Thucyd. lib. 6. in historia Pisistratidarum. Pro Euryσακιδῶν male ibi legitur *εὐπατριδῶν*, quod a sciolo suppositum conicio. Sic & in eadem oratione paulo post, Clinias dicitur ad Charoneam occubuisse, quum non *Χαιρανεῖα*, sed *Χορανεῖα* legi debeat, vt ex historia & Plutarchi hoc loco constat, & Platone, qui idem in Alcibiade priore commemorat. Suidas quidem (nescio quibus autoribus fretus) refert, matrem Alcibiadis, Periclis sororem fuisse. quod si verum est, utique veterina fuerit, quum hic Xanthippum patrem habuerit. Autor libelli De excellentibus imperatoribus, qui ab Emilio Probo ad Atticum scriptus fertur, Periclis priuignum Alcibiadem fuisse tradi a quibusdam affirmat. Sed id absurdum videtur. Supra Periclis genus ex Herodo retulimus ita:

Hunc ego Megaclem patrem esse Dinomachae, omnino persua sum habeo. Si igitur verum est quod Suidas (nescio quem sequutus autorem) tradit, Agarista vel ante pel post Xanthippum Megacis nupta vt fuerit, necesse est. Patrem Alcibiadis Cliniam suo sumptu militasse aduersus Persas, Herodotus ante Plutarchum in Vrania scripserat. Platonis locus est in priore Alcibiade, de eius paedagogo.

191. a. *De venust. Alcib.*] Iustinus l. 1. Cr.
Ibid. *Vt Euripides dixit*] Locus non succurrit: si tamen est in iis quae extant tragicis. En tibi interpretem, adultam hominis aetatem esse pulcherrimam. scilicet hoc vol. bat Euripides.

Ibid. b. *Aristophanes.*] Versus eius interpr. mutilauit. Locus est ad initium Vesparrum. Celin pro ceruicis posui, vt balbutiem exprimerem. sic Theolus est pro Theorus: & Colacis dixerat Alcibiades, quum vellet Coracis: hoc est corui. Na alluditur hic ad adulatorum qui κόραξ colax, Graecis est, & κόραξ, corax, coruus. quae affinitas multis diuertiis Graecorum in adultores occasionem praebuit.

Ibid. f. *In maledictis Antiphontis relatum est*] λοιδορίας est vocabulum mala partis. itaque Criminationes malui quam Accusationes vetere. Citatur hic liber etiam apud Ath. li. 12.